ఆ తండ్రి కథ

జె. స్వర్ణలత

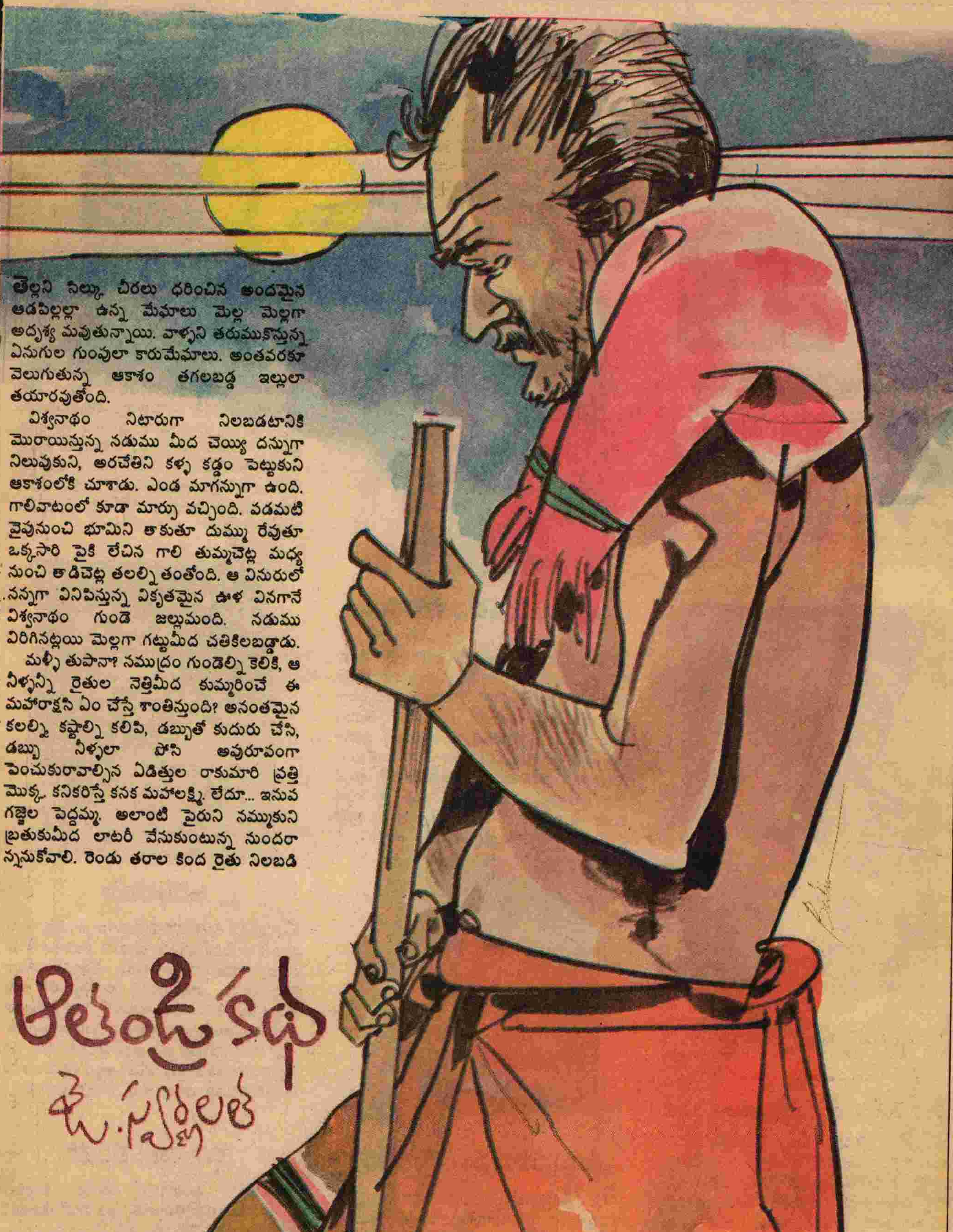

తెల్లని సిల్కు చీరలు ధరించిన అందమైన ఆడపిల్లల్లా ఉన్న మేఘాలు మెల్ల మెల్లగా అదృశ్య మవుతున్నాయి. వాళ్ళని తరుముకొస్తున్న ఏనుగుల గుంపులా కారుమేఘాలు. అంతవరకూ వెలుగుతున్న ఆకాశం తగలబడ్డ ఇల్లులా తయారవుతోంది.

విశ్వనాథం నిటారుగా నిలబడటానికి మొరాయిస్తున్న నడుము మీద చెయ్యి దన్నుగా నిలుపుకుని, అరచేతిని కళ్ళ కడ్డం పెట్టుకుని ఆకాశంలోకి చూశాడు. ఎండ మాగన్నుగా ఉంది. గాలివాటంలో కూడా మార్పు వచ్చింది. పడమటి వైపునుంచి భూమిని తాకుతూ దుమ్ము రేపుతూ ఒక్కసారి పైకి లేచిన గాలి తుమ్మచెట్ల మధ్య నుంచి తాడిచెట్ల తలల్ని తంతోంది. ఆ విసురులో సన్నగా వినిపిస్తున్న వికృతమైన ఈళ వినగానే విశ్వనాథం గుండె జల్లుమంది. నడుము విరిగినట్లయి మెల్లగా గట్టుమీద చతికిలబడ్డాడు.

మళ్ళీ తుపానా? సముద్రం గుండెల్ని కెలికి, ఆ నీళ్ళన్నీ రైతుల నెత్తిమీద కుమ్మరించే ఈ మహారాక్షసి ఏం చేస్తే శాంతిస్తుంది? అనంతమైన కలల్ని కష్టాల్ని కలిపి, డబ్బుతో కుదురు చేసి, డబ్బు నీళ్ళలా పోసి అపురూపంగా పెంచుకురావాల్సిన ఏడిత్తుల రాకుమారి ప్రత్తి మొక్క. కనికరిస్తే కనక మహాలక్ష్మి. లేదూ... ఇనుప గజ్జెల పెద్దమ్మ. అలాంటి పైరుని నమ్ముకుని బ్రతుకుమీద లాటరీ వేసుకుంటున్న సుందరా న్ననుకోవాలి. రెండు తరాల కింద రైతు నిలబడి

నీళ్ళు తాగేవాడు. కుదురుగా జీవితాన్ని లాక్కొచ్చేవాడు. తన తండ్రి, తను సుఖంగా బ్రతకలేదూ? తను చదువుకుని ఊళ్ళోనే టీచరుగా పని చేస్తూ, వ్యవసాయం కూడా చూసుకునేవాడు. ఉన్న మడిచెక్కలో నాలుగు రకాల పంటలు వేసుకునేవారు. ఇంట్లో అపరాలు, తిండి గింజలు, దోసలు, వేరుశనగ - దేనికీ లోటుండేది కాదు. తా మింత తిని ఇంకొకళ్ళకి పెట్టే పరిస్థితిలో ఉండేవారు. తన హయాంలోనూ పొగాకు పంట వచ్చింది. అయితే అన్నింటితో పాటు దాన్నీ వేసేవాడు కాని దాని మీదే ఆధారపడేవాడు కాదు. ఇప్పుడు నాలుగు రకాలు పోయి ఒకే ఒక్కటి. కాష్ క్రాప్... ప్రతిదీ కొనుక్కుని తినడం.

డబ్బు వెదజల్లి మళ్ళీ రూపాయలు మూట కట్టుకోవడం బాగానే ఉంటుంది. ఎవరు కాదంటారు? కాని వెదజల్లిన డబ్బు వెనక్కి తిరిగి రాకపోతే బడుగు రైతైనా, మోతుబరైనా చేసే దేముంది? అలా ఇప్పటికి మూడేళ్ళుగా ఉన్నదంతా ఊడ్చి పెట్టుబడి పెట్టిన రైతు ఫలితం దొరక్క ఒడ్డున పడ్డ చేపలా గిలగిల్లాడిపోతున్నాడు.

ఆలోచిస్తున్న విశ్వనాథం తెల్లని తెరచాపలా ఒక్కసారి శరీరాన్ని తాకిన వర్షపు తెరకి ఈ లోకంలో కొచ్చాడు. తలమీద నుంచి కారుతున్న నీటిలో రెప్పల అంచుల్నుంచి దొర్లుతున్న అశ్రుకణాలు కలిశాయి. భారంగా లేచి ఊరి వైపు నడక సాగించాడు. ఇంకా ఉధృతమైతే ఇక్కడే చిక్కడిపోవాలి.

వాగు దగ్గర కొచ్చేసరికి మరి కొందరు రైతులు కలిశారు. వాళ్ళ మొహాల్లో నైరాశ్యం నీలినీడలు.

"రాత్రి రేడియోలో ఏమీ చెప్పలేదు. ఇదేదో ఉడుకు జల్లు" అన్నా డో ఆశావాది.

ఎవరూ మాట్లాడలేదు. వాళ్ళకి తెలుసు అది మామూలు వానజల్లు కాదని. బ్రతుకుల్ని గాల్లోకి లేపి కిందకి ఈడ్చికొట్టే పెనురాక్షసని. వాగు ఒడ్డున రాక్షస దళాల్లా ఈతలు.

"దేని కొచ్చిన ఎగసాయం? ఈతచెట్లకి నాలుగు కుండలు కట్టుకున్నా బ్రతుకెల్లదా?" వ్యవసాయ వైరాగ్యం.

ఇల్లు చేరుకునేసరికి నిలువునా తడిసిపోయాడు విశ్వనాథం. దండెం మీదున్న తుండుతో తల శుభ్రంగా తుడుచుకుని, పొడి బట్టలు కట్టుకుని, మంచం వాల్చుకుని కూర్చున్నాడు.

వంటింట్లోంచి కోడలు వర్ధని బయటి కొచ్చింది. ఆమె కళ్ళ నిండా ఏదో బాధ.

"ఇది తుపా నంటారా మామయ్యా?" అంది భూమికీ, ఆకాశానికీ నీటి పరదా దించుతున్న వర్షాన్ని తదేకంగా చూస్తూ.

"సుందరం రాలేదా?"

"మందు కట్టలకోసం వెళ్ళారు. కుంటి గురవయ్యా కనబడితే గొడుగిచ్చి పంపండి. సుబ్బలక్ష్మి కొట్లో ఇచ్చేస్తాడు." ఆమె తిరిగి లోపల కెళ్ళిపోయింది.

చీకటి పడింది. గాలి జోరు పెరిగింది. ఝంఝామారుతం ఇంటి కప్పుమీద వికారంగా ఈలలు వేస్తోంది. కరెంట్ పోయింది.

వర్ధని కోడిగుడ్డు దీపం వెలిగించి, ముక్కాలి పీటమీద పెట్టి అక్కడే కూర్చుంది. ఆ కాంతి ఆమె శరీరం మీద పల్చగా అలుముకుంటూంది. భర్త

డిజైన్: సునీత సింగ్

ఇంకా ఇల్లు చేరనందుకో, విషమిస్తున్న ఆర్థిక పరిస్థితికో మొహం వాడిన పువ్వులా ఉంది.

"వంట్లో బావుంటోం దమ్మా?" అన్నాడు విశ్వనాథం ఆప్యాయంగా.

బాగానే ఉందన్నట్లుగా తలాడించింది. ఇప్పు డామె గర్భవతి.

"ఈ సంవత్సరం కిందటి సంవత్సరంలా అయితే..." ఆమె గొంతు వణికింది.

"అయితే?"

ఆ ప్రశ్నకి సమాధానం లేదు. అంతులేని శూన్యం. వికృతంగా కదుల్తున్న అప్పుల భారం. అప్పు తీర్చడం అంటే? నిండుగా పేర్చిన కట్టెలతో బరువుగా వస్తున్న బండిని చూసి రోడ్డు మధ్యలో నడక రాని పాపాయి కంగారుపడి, గుక్కపడి ఏడ్చినట్లు... అలాగే ఉంది తమ పరిస్థితి. నిట్టూర్చాడు విశ్వనాథం.

పైట చెంగుతో కళ్ళద్దుకుంది వర్ధని. డబ్బవసరం అంటే వేరే మార్గం లేక... చూస్తూ ఊరుకోలేక చెల్లెలు గొలుసు తెచ్చి భర్త చేతి కిచ్చింది. దాన్ని బాంక్‌లో తాకట్టు పెట్టి డబ్బు తెచ్చి అవసరం గడుపుకున్నారు. నిన్న సాయంత్రం తమ్ముడు కబురు తెచ్చాడు - 'అర్జెంటుగా గొలుసు కావా'లని. పెళ్ళయిన పిల్ల. అవతల ఆమె భర్త మాత్రం ఎన్ని రోజు లూరుకుంటాడు? ఈ సంవత్సరం పైరు బావుంటే సగం అప్పులైనా చెల్లుబెట్టొచ్చుకున్నారు. బాగానే ఉందనుకున్నారు కూడా. అకాల వర్షం రైతు వెన్నుమీద దెబ్బ కొట్టింది. పెట్టిన పెట్టుబడి గంగపాలు. గుండెల్లో కదుల్తున్న ఉత్తుంగ తరంగాలు కళ్ళలో చేరడాని కెంతోసేపు పట్టలేదు. మామగారి కంట పడకుండా అక్కణ్ణించి లేచి లోపల కెళ్ళిపోయింది.

** ** **

వర్షం తగ్గింది. గాలి జోరు తీసింది. ఆకాశంలో ఏడు గుర్రాల రథం సాఫీగా సాగిపోతోంది.

లేని సత్తువ తెచ్చుకుని విశ్వనాథం పొలం వైపు బయల్దేరాడు. వాగూ వంకా ఏకమయ్యాయి. తాటిమొద్దు మీదుగా కాలువలు దాటుకుంటూ అటువైపుకి వెళ్ళాడు. పొలాలన్నీ నీళ్ళతో సముద్రంలా ఉన్నాయి. తమ పొలం సమీస్తుండగా గట్టుమీద నిలబడున్న కొడుకుని చూసి ఆయన కడుపు తరుక్కుపోయింది. కాళ్ళూ, చేతులు తెగిన సైనికుడిలా నిస్సహాయంగా, దీనంగా ఉన్నాడు సుందరం. కొడుకు అరికాల్లో ముల్లు గుచ్చుకుంటే తన గుండెల్లో దిగబడినట్లు బాధపడత డాయన.

ఒక్కగా నొక్క కొడుకు. వయసు మళ్ళుతున్న సమయంలో లేక లేక పుట్టాడు. పురిట్లోనే భార్య పోతే, మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోమని ఎందరు సలహా ఇచ్చినా వినకుండా కొడుకు కోసం బ్రతికాడు. సుందరం చిన్నతనంలో ఎప్పుడు చూసినా ఆయన చంకలోనే ఉండేవాడు. వాణ్ణెత్తుకునే ఆయన ఇంట్లో పని చక్కబెట్టుకుంటుంటే ఇరుగూ పొరుగూ అమ్మలక్కలు కన్నీళ్ళు పెట్టుకునేవారు. ఎవరైనా పసి పిల్లాణ్ణి ఎత్తుకోబోయినా ఆయన ఇష్టపడేవాడు కాదు. ఒక రోజు... రెండు రోజులు సాయానికి వస్తారు. మూడో రోజు మొహం

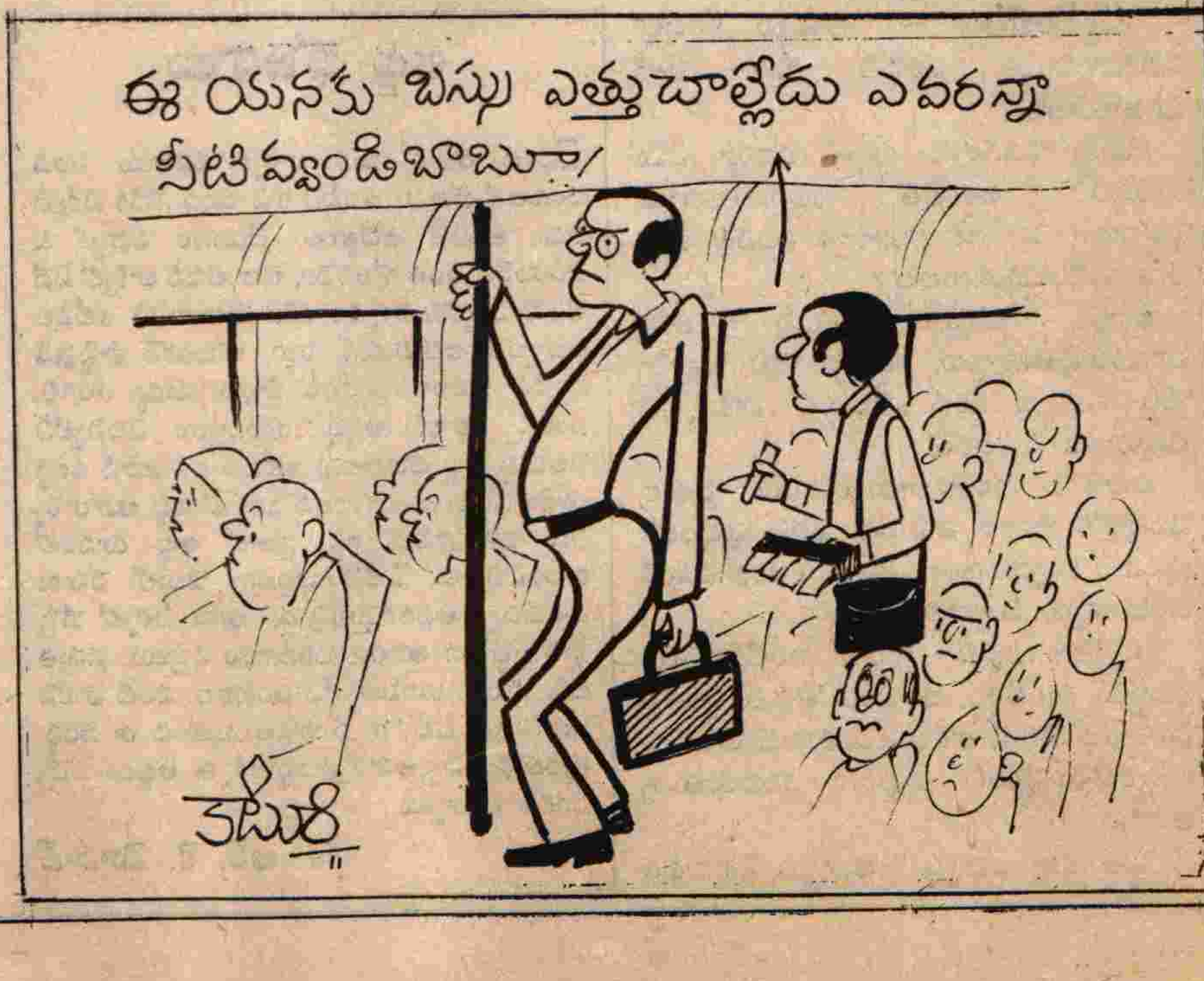

చాటుచేసుకుంటారు. ఆ సులువు కలవాటుపడి వాళ్ళని బ్రతిమలాడలేక తను రెండో పెళ్ళి వైపు మొగ్గు చూపితే పిల్లాడన్యాయమైపోతాడు - అలా ఉండే వాయన ఆలోచనలు. అంత మమకారం కొడుకంటే.

సుందరానికి చదు వబ్బలేదు. ఇంటి పట్టునే ఉండి పొలం చూసుకుంటానని పట్టుబట్టడంతో ఆయన ఒప్పుకోక తప్పలేదు. తనకి ఓపికున్నన్ని రోజులు కొడుకుని ఎండ పొడలోకి రానిచ్చేవాడు కాదు. ఇప్పుడు వయస్సుడిగిపోయింది. ఏదో ఆత్రం కొద్దీ రావడం పోవడం తప్పితే ఆయన చెయ్యగలిగిం దేమీలేదు.

"ప్రకృతి పగబట్టింది నాన్నా ! చూశావా... పొలాలు..." మాట తెగింది. గొంతుని బాధ వత్తేస్తోంది తన ఇనుప హస్తాలతో.

కొడుకు అవస్థ గమనించి, "వ్యవసాయమంటే అటూ పోటూ తప్పనిసరిరా. ను వ్వేమీ బెంగ పడబోకు. పరిస్థితు లవే దారికొస్తాయి" అన్నాడు విశ్వనాథం కొడుకు భుజం తడుతూ.

ఆ స్వరంలోని ఆప్యాయతకి సుందరం గుండె వణికి కళ్ళలోకి నీటి ఊటలు వచ్చేశాయి. మొహం పక్కకి తిప్పుకుని "దున్నేసి... మళ్ళీ ప్రత్తే వేద్దామనుకుంటు న్నాన్నా..." అన్నాడు ఏదో మాట్లాడాలి కాబట్టి.

అతని పరిస్థి గ్రహించి విశ్వనాథం పెద్ద రెట్టించలేదు.

"పెట్టుబడి గురించి ఆలోచించావా?" అన్నాడు.

సుందరం మాట్లాడలేదు. ఇద్దరూ ఊరి వైపు నడక సాగించారు.

** ** **

మళ్ళీ విత్తనాలు వద్దాయి. ఎండనక, వాననక పక్షిలా తిరుగుతున్నాడు సుందరం. అగాధంలోకి దొర్లిపోతున్న వాడికి ఆఖరి ప్రయత్నంగా ఏ చెట్టుకొమ్మో ఆసరా దొరికినట్లు... దా న్నందిపుచ్చుకుని ప్రాణాలు నిలబెట్టుకోవడానికి విశ్వప్రయత్నం చేస్తున్న వాడిలా సుందరం. నాలుగేళ్ళుగా తన కున్న పొలం కాక మరో ఎనిమి దెకరాలు కౌలుకి తీసుకుని ప్రత్తే వేస్తున్నాడు. ఏ ఏటి కా ఏడు 'ఈ సంవత్సరం సక్రమంగా సాగదా' - అన్న ఆలోచన. ఆశ. అప్పులు కొండల్లా పెరిగిపోయాయి. పరిస్థితి రోజు రోజుకీ దిగజారిపోతోంది.

కొడుకు కడగళ్ళని కళ్ళతో చూస్తూ ఏమీ చెయ్యలేని ఆశక్తతతో నలిగిపోతున్నాడు విశ్వనాథం. 'కాటికి పోవాల్సిన ముసలి ఎద్దు తను. తనేం చెయ్యగలడు?

ఇంట్లో ఖరీదైన వస్తువు లన్నీ మాయమవుతున్నాయి. తనలోని శక్తినీ, జీవాన్నీ ప్రత్తి మొక్కల మీద మందుల్తో పాటే స్ప్రే చేస్తున్నాడు సుందరం.

పొలాలన్నీ కళకళలాడుతున్నాయి. రైతుల మొహాల్లోకి జీవకళ వచ్చింది. వర్ధని పుట్టింటికి ప్రసవాని కెళ్ళిపోవడంతో ఎక్కువగా ఇంటి పట్టునే ఉంటున్నాడు విశ్వనాథం.

ఆ రోజు ఎర్రటి ఎండలో ఇంటికి తిరిగి వచ్చాడు సుందరం. ఆ ఎండ తీవ్రతకి అతని మొహంలో చెమట ధారలు కడుతూంది. అలసట. అన్నింటినీ మించి స్పష్టంగా కనబడుతున్న ఆరాటం.

"ఏం అలా ఉన్నావు?" అన్నాడు విశ్వనాథం మజ్జిగ గ్లాసు తెచ్చిస్తూ.

తండ్రి చేతివైపు చూశాడు సుందరం. వణుకుతున్న ఆ చేతి వేళ్ళ మధ్య ఆయన గుండెలో కదులుతున్న కంగారుకి అద్దం పడుతోంది గ్లాసులోని ద్రవం.

"ఏం లేదు నాన్నా. మన పక్క పొలంలో పురుగు పడింది. మందులు వాడినా మెరుగు కావడంలేదు. కల్తీ కలిసిం దంటున్నారు."

అర్థమైపోయింది విశ్వనాథానికి. పక్క పొలం అంటే... ఆ పురుగు మహమ్మారిలా ఈ పొలంలోకి రావడం క్షణాల మీద పని. రేపు... ఎల్లుండి... అక్కడ పరిస్థితే ఇక్కడా.

మజ్జిగ తాగేసి లేచి నిలబడుతూ అన్నాడు సుందరం. "నేను టౌను కెళ్తున్నాను."

"అన్నం తిని వెళ్ళు సుందరం. కాలే కడుపుతో..." ఆయన మాట పూర్తి కాకుండానే సుందరం బయట కెళ్ళిపోయాడు. విశ్వనాథం కనుమరుగవుతున్న కొడుకును చూస్తూ గుమ్మంలో చతికిలబడ్డాడు. ఆ వృద్ధుడి శరీరం గాలిలో ఆకులా వణుకుతోంది. కడుపులో పేగులు ఆకలితో చుట్టుకుంటున్నా ఆ ఆకలి బాధని గుర్తించడానికీ, తీర్చుకోవడానికీ మనసు నిరాకరిస్తోంది.

ఎందుకో మనసు కీడుని శంకిస్తోంది.

సుందరం ఈ దెబ్బకి తట్టుకోగలడా? ఒకే పైరు కొన్ని మైళ్ళు విస్తరించి ఉన్నప్పుడు వచ్చిన చీడ మహారణ్యాన్ని తగులుకున్న కార్చిచ్చులా సులభంగా వ్యాపిస్తుంది. ఆ మంటల్లో శలభాల్లా రైతులు మాడిపోతారా? సుందరం... తన సుందరం ఏమవుతాడు?

** ** **

యుద్ధంలో విపరీతంగా గాయపడ్డ సైనికుడిలా ఉన్నాడు సుందరం. అత నెదుర్కోవాల్సి వచ్చింది కల్తీ మందులు, ఆర్థిక బాధలు, అకాల వర్షాలు, క్రిమికీటకాలు. ప్రతి పంటని పురుగు ఆశించింది. పంట పొలాల్ని మారణహోమంగా మార్చింది. రైతుల గుండెల్ని మాడ్చి మసి చేసింది.

ఆ సాయంత్రం వర్ధని తమ్ముడు వచ్చాడు. "చిన్న బావ ఇంటి దగ్గర నానా గందరగోళం చేస్తున్నాడు బావా. గొలుసు కావాలట."

సుందరం తల దించుకున్నాడు. లోగొంతుకతో అన్నాడు. "రేపు తెచ్చిస్తాను."

'రేపు... ఆ రేపు తన జీవితంలో వస్తుందా? ఈ రోజు ఇతను. రేపు... అందరూ - ఒక్కసారి నిలబడి అడిగితే తనేం సమాధానం చెప్పగలడు? కొంపా గోడూ అమ్మినా వడ్డీకి చాలదు. ఎంత కష్టపడ్డాడు, రక్తం నీరుగా మార్చుకుని... ఎండనక, వాననక పొలం చుట్టూ పిచ్చివాడిలా తిరిగిన తనకి మిగిలిం దేమిటి? అంతమైన ఎడారిలా అప్పు. దానికి ఓ జవాబుదారీ తను. తనేం చెయ్యాలి?' మనసులో మథన తండ్రికి తెలియకుండా పైకి మామూలుగా తిరుగుతున్నాడు సుందరం.

ఆ రాత్రి ఆయన మంచం కింద మంచినీళ్ళ చెంబు తెచ్చి పెట్టాడు సుందరం. ఆయన మంచం పక్కనే మంచం వాల్చుకుని ఆ మాటా ఈ మాటా చెప్తూ నిద్ర కుపక్రమించాడు.

బాగా ఎండెక్కిన తరువాత మెలకువ వచ్చింది విశ్వనాథానికి. "ఎంత మొద్దునిద్ర పట్టింది !" అనుకుంటూ పెరట్లోకి వెళ్ళి మొహం కడుక్కున్నాడు. లోపలి కొస్తూ "సుందరం" అని పిలిచాడు. సమాధానం రాలేదు. ఆయన గుండె జల్లుమంది.

ఇల్లంతా తిరిగి కొడుకు గదిలోకి వచ్చాడు. కిటికీ తలుపులు మూసి ఉండటంతో చీకటిగా ఉంది. వాటిని తెరిచే ఉద్దేశంతో అటువైపు తడుముకుంటూ నడుస్తున్న ఆయన మొహానికి చల్లగా ఏదో తగుల్తోంది. మెల్లగా చేతుల్తో తడిమి చూశాడు. పాదాలు... చల్లగా రాయిలా మారిన పాదాలు.

తలలో నరాలు జర్క్ ఇచ్చినట్లు విలవిలలాడాయి. గుండె చేత్తో పట్టుకుని తలెత్తి పైకి చూశాడు. ఇంటి చూరు నుంచి అస్పష్టంగా కనబడుతూ వేలాడుతున్న కళేబరం. తాలూకు పాదాలు.

రాత్రి తన మంచం కింద సుందరం ఉంచిన మంచినీళ్ళ చెంబు, తను ఒళ్ళు తెలియకుండా నిద్రపోవడం. "సుందరం... సుందరం !" ఆ అరుపు హృదయంలోనే అమితవేగంతో మెలికలు తిరుగుతోంది తప్ప బయటికి రావడంలేదు.

ఆ ముసలి హృదయం అంతులేని ఈ విషాదాన్ని తట్టుకోలేకపోతోంది. గుండెలు బాదుకుంటూ నేలమీద చతికిలబడ్డాడు విశ్వనాథం.

** ** **

మళ్ళీ తొలకరి వర్షాలు ప్రారంభమయ్యాయి. ఎండిన మోడు చెట్టుమీద వాలిన చిలుకలా వర్ధని చేతిలో కుర్రాడు కేరింతలు కొడుతున్నాడు. వాడివైపు నిర్నిమేషంగా చూస్తూ అన్నాడు విశ్వనాథం- "నేను పొలానికి వెళ్తున్నా నమ్మా."

వర్ధని కళ్ళు నీటి చెలమల్లా ఉన్నాయి. బయట పడబోతున్న దుఃఖానికి అడ్డుకట్ట వేస్తూ నోట్లో పమిటచెంగు కుక్కుంది.

విశ్వనాథం ఎక్కిన రెండెడ్ల బండి బాటమీద పరుగులు పెడుతోంది. ఆయన పక్కనే విత్తనాల మూట. కొడుకు చావుకి ప్రభుత్వం వారు జాలిపడి ఇచ్చిన ధన సహాయంతో కొనుక్కొచ్చినవి.

"నవధాన్యాలను గంప కెత్తుకుని... చద్ది అన్నమును మూట గట్టుకుని... ఏరువాకా సాగారో రన్నో... చిన్నన్నా..."

ఎప్పటి పాటో ఆయన మనసులో ధ్వనిస్తోంది. గుబురు మీసాల వెనక విరక్తితో కూడిన చిరునవ్వు.

అట్ట భోజనాలు

వెనకటి రోజుల్లో మన వాళ్ళకి నవకాయ పిండి వంటలతో భోజనం ఉంటేనే కాని ముద్ద నోటికి ఎక్కేది కాదు. అయితే ఉద్యోగాలు చేయడం వచ్చాక ఓ కారియర్‌లో ఇంత భోజనమో, లేదా టిఫిన్ బాక్స్‌లో ఏదో టిఫినో పెట్టుకొని వెళ్ళడం పరిపాటి అయింది. ఇటీవల పట్నాలలో ఇటాలియన్ పిజ్జా, అమెరికన్ ఫాస్ట్‌ఫుడ్ వంటివి బహుళ ప్రచారం పొంది, మధ్య తరగతి, సంపన్న వర్గాలని ఆకట్టుకుంటున్నాయి. వీటన్నిటినీ తలదన్నే అట్ట భోజనాలను ఇటీవల ఒక జపాన్ సంస్థ రూపొందించింది. ఒక లంచ్ బాక్స్‌లో పట్టే ఆహారాన్ని వీరు ఒక క్రెడిట్ కార్డ్ సైజులో అట్ట రూపంలో కుదించివేస్తారు. వీటిని హాయిగా జేబులో వేసుకు వెళ్ళవచ్చు. అవసరమైనప్పుడు తగిన నీళ్ళలో వేస్తే స్వతస్సిద్ధమైన ఆకారం, పరిమాణం వస్తాయి. ప్రస్తుత బీఫ్, ష్రింప్, యాపిల్, తేనె వంటకాలు వంటి వాటిని ఇలా "ఫుడ్ షీట్స్"గా మార్చి అమ్ముతోంది ఈ సంస్థ. త్వరలోనే అన్ని ఆహార పదార్థాలకీ ఈ అట్టలు వచ్చే సూచన లున్నాయి.

-కె. ఆర్. కె. మోహన్